



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 7491/20
31.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Филиповић, адвокат из Ваљева, против тужене Републике Србије чији је законски заступник Државно правобранилаштво-Одељење у Ваљеву, и ЈКП “Полет” Ваљево, ул. Владике Николаја бр. 25, ради утврђења, одлучујући о жалби првотужене изјављене против пресуде Основног суда у Ваљеву П бр. 755/20 од 22.10.2020. године, у седници већа одржаној дна 31.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П бр. 755/20 од 22.10.2020. године и жалба првотужене Републике Србије **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев првотужене Републике Србије за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је власник са обимом удела 1/1 пословног простора-локала бр. ... у објекту бр. ..., улаз ..., постојећег на кп. бр... КО ..., а што су тужени дужни признати и трпети да се тужилац по основу пресуде упише као власник на предметној непокретности код РГЗ-СКН Ваљево. У ставу другом изреке обавезана је првотужена Република Србија да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара.

Против наведене пресуде првотужена Република Србија је благовремено изјавила жалбу, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно члану 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба првотужене неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима првотужене, првостепени суд није учинио ни битну повреду из тачке 12 истог члана, јер је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива и не постоји противречност између онога што се у разлозима одлуке наводи са садржином изведених доказа, нити је побијана пресуда супротно жалбеним наводима тужиоца захваћена и битним повредама поступка из члана 374 став 1 ЗПП. Жалбеним наводима првотужене не указује се ни на једну од битних повреда поступка из наведеног члана због којих се правилност побијане пресуде не би могла испитати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да је дана 06.07.1993. године закључен уговор о купопродаји који није оверен код суда између Предузећа за вршење пијачних услуга и промет робе “Полет” Ваљево као продавца и тужиоца као купца који је за предмет имао пословни простор у објекту бр. ... који се налази на кат. парц. бр... КО ..., ул. ..., који пословни простор се састоји од локала бр. ... у површини од 13,50 м² и галерије у површини од 6,60 м². Чланом 3 наведеног уговора је предвиђено да се купац обавезује да плати продавцу укупан износ од 26.998,50 ДМ у динарској противвредности на име купопродајне цене, док је чланом 5 уговора предвиђено да продавац гарантује купцу да ће му предати пословне просторије у року од 5 месеци од дана закључења уговора. Из потврде ЈКП “Полет” Ваљево од 03.12.2019. године произилази да је иста издата тужиоцу ради стицања права на упис у катастру непокретности, будући да је постао власник на основу уговора о купопродаји од 06.07.1993. године. Из Листа непокретности бр... КО ... произилази да је на кат. парц. бр. ... евидентирано више пословних зграда, те да је на пословној згради бр. ... уписана заједничка својина, државна својина Републике Србије, ЈП “Полет” Ваљево корисник, са приватном својином власника посебних делова уписаних у Лист Б, други део, на објекту бр. ..., те да је на зградама означеним бројевима ..., без уписаних посебних делова уписана државна својина Републике Србије, држалац ЈП “Полет” Ваљево.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, да је тужена Република Србија уписана као власник са заједничким обимом удела на пословном простору-локалу површине 13,50 м² и галерије површине 6,60 м² за који није утврђена намена под бројем ...(сада објекат бр. ..., улаз ...), на кп. ... уписано у ЛН бр. ... КО ..., да је корисник и законити држалац истих ЈП “Полет” Ваљево као правни претходник овде друготуженог, а да међу парничним странкама није спорно да је тужилац закључио уговор о купопродаји 05.07.1993. године са правним претходником друготуженог, који уговор је у целости извршен, тужилац се све време налази у државини наведених непокретности, то су се стекли услови за конвалидацију предметног уговора, сходно

Закону о промету непокретности који је био на снази у време закључења предметног уговора. Уговор о купопродаји на коме потписи уговарача нису оверени, закључен је у форми прописаној тада важећим Законом о промету непокретности, правни претходник друготуженог је тужиоцу предметни локал предао у посед, у целости је исплаћена купопродајна цена, уговор је извршен у целости. Тужилац је законити и савесни држалац предметних непокретности почев од 06.07.1993. године те је и у складу са одредбом члана 28 став 2 и члана 30 став 1 Закона о основама својинско правних односа стекао право својине на предметним непокретностима по основу законитог и савесног одржаја. Неоснован је приговор недостатка пасивне легитимације истакнут од стране првотужене Републике Србије, јер тужилац да би стекао правни основ уписа права својине непокретности тужбу је морао поднети против лица која су уписана као власници и корисници на непокретности која је предмет тужбеног захтева.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано на основу доказа које је правилно ценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку. Жалбом првотужене чињенично стање није доведено у сумњу, нити се у жалби истичу нове чињенице нити предлажу нови докази у смислу одредбе члана 371 став 1 Закона о парничном поступку.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је супротно жалбеним наводима првотужене правилно применио материјално право, а разлоге које је навео за своју одлуку у свему као јасне и довољне прихвата и овај суд као другостепени.

Насупрот жалбеним наводима првотужене предметни купопродајни уговор од 06.07.1993. године у потпуности испуњава услове за конвалидацију прописане одредбом члана 4 став 4 Закона о промету непокретности (“Сл. Гласник СРС”, бр. 48/81 и 28/87), чије одредбе су релевантне, обзиром на време сачињавања уговора, пошто је закључен између носиоца права својине, у писменом облику, промет није био забрањен, уговор је испуњен у целости (исплаћена купопродајна цена и предат посед непокретности), није повређено право прече куповине, плаћен је порез на промет непокретности, односно на пренос апсолутних права, а није повређен ни неки други друштвени интерес. Како су се стекли сви законом предвиђени услови, правилно је првостепени суд признао правно дејство предметном уговору на коме нису оверени потписи уговорних страна код суда, због чега исти производи правно дејство од дана закључења, чиме је и државина тужиоца законита, од закључења уговора о купопродаји, јер се заснива на пуноважном правном основу за стицање права својине, није прибављена силом, преваром, или злоупотребом поверења. Државина тужиоца је и савесна, непокретност је купио од лица за кога је оправдано веровао да је власник непокретности, који је био неометан од било кога, предметни пословни простор је све време користио. Стога је како је то правилно закључио првостепени суд стакао право својине и одржајем, протеком 10 година од ступања у државину непокретности, односно од 06.07.1993. године, а сходно одредби члана 28 став 2 у вези са одредбом члана 30 став 1 Закона о основама својинско-правних односа.

Неосновано првотужена Република Србија у жалби истиче да она није пасивно легитимисана у предметној парници, будући да је тужилац пословни простор купио од

правног претходника друготуженог који му је и издао потврду ради уписа права својине. Ово са разлога што су у Листу непокретности бр. ... КО ... на кат. парц. бр. ... где је евидентирано више пословних простора, је на пословној згради бр. ..., уписана заједничка својина, државна својина Републике Србије и ЈП "Полет" Ваљево као корисника, те се у конкретном случају ради о јединственим и нужним супарничарима у односу на које се поступак на исти начин мора окончати.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе првотужене али их посебно не образлаже, сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку, имајући у виду да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, па такви наводи нису од утицаја на другачију одлуку суда.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке јер је донета на основу одредбе члана 153 и 154 ЗПП и тужиоцу који је у овом спору успео, а био заступан од стране пуномоћника из реда адвоката су признати само нужни и неопходни трошкови за вођење ове парнице.

Са изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде на основу члана 390 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку.

С обзиром да првотужена није успела у жалбеном поступку, то нема право на накнаду трошкова другостепеног поступка, па је донета одлука као у ставу другом изреке, а сходно одредби члана 165 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић